

Arrest

nr. 346 448 van 11 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2024 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een weigering tot afgifte van een visum van 20 november 2024.

De Raad merkt op dat, luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen moet

bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoeker verstrekt in zijn verzoekschrift voornamelijk een feitelijke uiteenzetting, maar blijft verder volledig in gebreke om op voldoende duidelijke wijze de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte rechtsbeginsel, evenals de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens hem geschonden wordt, aan te geven.

Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 maart 2026 diende de verzoekende partij, die ondertussen op het Belgisch grondgebied is, een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 4 mei 2026, alwaar zij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 16 februari 2026 opgenomen grond, geeft de verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er geen band zou zijn met haar in België verblijvende verwanten. Zij duidt hierbij dat haar verwanten haar scholing in Turkije betaalden. Zij wijst er tevens op dat zij in Turkije het risico loopt te worden gearresteerd en in de gevangenis te belanden. Met deze uiteenzetting weerlegt de verzoekende partij echter niet de vaststelling dat het verzoekschrift geen middel bevat.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 16 februari 2026 werd aangegeven.

Inzake de bemerking van de verzoekende partij dat ter terechtzitting geen tolk Turks-Nederlands aanwezig was, kan het volstaan te duiden dat zij niet, conform artikel 39/69, § 1, tweede lid, 5° van de Vreemdelingenwet, in haar verzoekschrift heeft aangegeven een dergelijke tolk nodig te hebben. Het ontbreken van een dergelijke tolk heeft de verzoekende partij ook niet verhinderd om haar standpunt ter terechtzitting kenbaar te maken.

Het komt daarnaast niet toe aan de Raad om in te staan voor het aanstellen van een pro deo raadsman voor de partijen die voor hem verschijnen. De verzoekende partij diende zich tot het bureau voor juridische bijstand van de balie van Limburg richten indien zij van oordeel was dat zij nood had aan kosteloze juridische bijstand. Op de vraag van de verzoekende partij om dit voor haar te regelen kan bijgevolg niet worden ingegaan.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK